

[Søren Jensen (Hasseris).]

ningen af stk. 1 i den gældende lovs § 13 og § 15, stk. 2. Formålet angives i forslaget at være, at man skal gennemføre en mere smidig administration, navnlig ved bevilling af suppleringslån efter lovens bestemmelser. Efter den nugældende bestemmelse i § 15, stk. 2, er det en betingelse for ydelse af lån, at ansøgeren i forvejen har udnyttet sine andre finansieringsmuligheder ved optagelse af størst mulige lån på det private pengemarked. Det må vel i nogen grad erkendes, at dette krav om størst mulig forudprioritering har modvirket en ønskelig strukturtilpasning i landbruget, at det ikke helt har virket, som vi havde ønsket og egentlig havde ventet. Det er også på denne baggrund, man nu foreslår det ændret.

I konsekvens heraf foreslås det nu, at der i § 13 alene stilles krav om, at lånene skal sikres ved betryggende panteret i ejendommen. Denne ændring vil, rigtigt administreret, medvirke til efter min opfattelse en bedre strukturtilpasning, og jeg er tryk ved, at administrationen af dette lægges i jordlovsudvalget. Det kan for så vidt lyde fornuftigt, at de bedre stillede skal optage lån på det private pengemarked i den udstrækning, det er muligt, før man opnår statslån. Men i praksis har vi set, at det kan virke sådan, at dygtige landmænd, som har arbejdet sig fremad gennem en stadig udvidelse af deres bedrift og produktion, bliver nægtet statslån, mens landmænd, som har været mindre dygtige, og som man kan sige det er gået den modsatte vej for, kan få lån. Det kan ikke være fornuftig politik efter vor opfattelse at præmiere den mindre produktive og så skubbe den produktive landmand til side. Det er på baggrund heraf, vi tiltræder det forslag, som ministeren her kommer med.

Jeg er sikker på, at familiebruget, som denne lovgivning jo bygger på, og som lovgivningen søger at støtte, er den sikreste garant for at opretholde en stor animalsk produktion, ikke alene til gavn for familiebruget selv, men i høj grad til gavn for vort fælles samfund. Derfor kan venstre også støtte, som jeg nævnte før, den ændring, ministeren nu foreslår vedrørende statens udlånspolitik. Efter forslaget søges der tilvejebragt hjemmel ikke alene til at erhverve fast ejendom for at fremskaffe jord til sup-

plering af bestående ejendomme, men også til at fremskaffe jord for at bidrage til en bedre arrondering omkring de landbrug, som vi har og skal have fremover. Vi mener, det kan være nyttigt i visse situationer at have den mulighed, at jordlovsudvalget eller en anden instans kan gå ind i et jordopkøb og ligge med jorden, såfremt der ikke for tiden findes aftagere af den, så der kan blive tale om en hensigtsmæssig beliggenhed. Men det må være lige så klart, at jordlovsudvalget eller staten omgående forpagter de jorder ud, så de ikke bliver en belastning for statskassen.

Udover dette foreslås nu tilvejebragt en hjemmel for staten til at erhverve fast ejendom, der skal anvendes til videregående formål. Bl. a. skal der kunne erhverves fast ejendom, hvis det skønnes hensigtsmæssigt af hensyn til bevarelse af landskabet eller det landbrugsmæssige miljø. Denne ændring er jo et supplement til jordlovsudvalgets hidtidige aktivitet på jordkøbsområdet, og vi ved, som hr. Niels Ravn nævnte før, at der er 4 andre ministerier — for ikke at sige 5, for kirkeministeriet arbejder jo også lidt med jord — der arbejder med jord. Det var egentlig i en tid, hvor man vil forenkle og rationalisere og spare, nyttigt, om man her søgte at få en samling på statens jordopkøb, og hvad var mere naturligt end at samle det under landbrugsministeriet og hermed under jordlovsudvalgets administration?

Der er en række andre ting i forslaget, som der kunne være grund til at drage frem, men dem vil jeg vente med, til vi kommer i udvalget. Jeg skal nøjes med her på venstres vegne at tilsige en velvillig behandling af lovforslaget.

Svend Haugaard: Det meste af det, de foregående ordførere har sagt med hensyn til detaljerne i lovforslaget, kan jeg tilslutte mig, og jeg skal derfor med hensyn til detaljerne nøjes med at sige, at det radikale venstre kan tilslutte sig denne mere tekniske tillem্পning til EF-reglerne med de goder og ulemper, det kan medføre.

Med hensyn til det principielle, som vi vil lægge meget stærk vægt på, må vi afgjort fastholde, at det hidtidige låneprincip med muligheden for at give støtte til selvejjet, afgjort og bestemt må fastholdes. Det er ikke helt tilfældigt, man har talt om, at det